

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a dr. Horváth Péter ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Tüske Attila jogtanácsos által képviselt **alperes** ellen közigazgatási jogkörben okozott kár iránti ügyében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2009. október 20. napján meghozott 28.P.20.830/2009/7. számú ítélet ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2010. szeptember 21. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja.

Köteles a felperes megfizetni az alperesnek 15 napon belül összesen 30.000 (Harmincezer) Ft első- és másodfokú perköltséget.

A feljegyzett kereseti és fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

Az irányadó tényállás szerint az alperes illetékes szerve 1999. évre vonatkozóan egészségbiztosítási és nyugdíjbiztosítási alapot megillető járulékok, valamint tételes egészségügyi hozzájárulás adónemben végzett ellenőrzést a felperesnél. Ezen ellenőrzés megállapításait 2003. július 2. napján kelt jegyzőkönyvben rögzítette, amelyre a felperes észrevételt nem tett. Ezen jegyzőkönyvön alapult az alperes 2003. augusztus 28. napján kelt elsőfokú határozata, amelyben összesen 183.000 Ft adókülönbözetet

állapított meg a felperes terhére, továbbá adóbírság kiszabására és késedelmi pótlék felszámítására is sor került.

Az elsőfokú eljárás során felperes jelezte, hogy a vizsgált időszakban az akkor felszámolás alatt álló "A" Kft-vel állt munkaviszonyban, és mellette egyéni vállalkozóként tevékenykedett. Alperes megkeresésére azonban a "A" Kft. felszámolását végző "B" Rt. ezzel ellentétes tartalmú igazolást állított ki. Erre hivatkozással azonban az elsőfokú adóhatóság úgy tekintette, hogy a felperes munkaviszony alapján biztosítási jogviszonyban nem állt, és az erre vonatkozó adójozszabályokat alkalmazva hozta meg elsőfokú döntését.

Felperes fellebbezéssel élt, amelyben nyomatékkal hivatkozott arra, hogy a vizsgált időszakban munkaviszonyban állt, így azon tényállás, amelyre alapítva az elsőfokú adóhatóság az adókülönbözetet megállapító döntését hozta nem megalapozott.

A másodfokon eljáró adóhatóság 2003. november 20. napján kelt határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta kiemelve, hogy az elsőfokú adóhatóság nem sértett jozszabályt határozata meghozatalakor. Utalt arra, hogy elsőfokú döntés tényalapjául szolgáló 2003. július 2. napján kelt jegyzőkönyv tartalmát a felperes nem vitatta.

A felperes - méltányossági kérelmére tekintettel - 171.600 Ft összeget fizetett meg az alperes részére.

A Fővárosi Bíróság azonban a felperes 2006. december 15-én indított keresetének helyt adva megállapította, hogy a vizsgálat időszakában a felperes munkaviszonyban állt a "A" Kft-nél.

A felperes módosított kereseti kérelme arra irányult, hogy a bíróság a Ptk. 349. § alapján kötelezze az alperest 171.600 Ft és ennek törvényes késedelmi kamatai, valamint perköltség megfizetésére. Álláspontja szerint az alperes kárt okozott a felperesnek azzal, hogy olyan adó megfizetésére kötelezte, amelynek megfizetésére - a "A" Kft-nél fennálló munkaviszonyára tekintettel - nem lett volna köteles. Felperes hivatkozott az 1957. évi IV. törvény 37. § /1/ bekezdésének továbbá 26. § /1/ bekezdésének hatályos rendelkezéseire. Ennek értelmében az alperes köteles a határozathozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Alperes ezen kötelezettségének nem tett eleget, ugyanis nem oldotta fel a "B" Rt. nyilatkozata, és a felperesi adózó nyilatkozata közti a munkaviszony fennálltára vonatkozó ellentmondást. Hivatkozott a felperes arra is, hogy a munkaviszony fennálltának ténye az adóhatósági eljárásban olyan előzetes kérdésnek minősül, amelynek

eldöntése más hatóság, jelen esetben a munkaügyi bíróság hatáskörébe tartozik. E körben pedig az 1957. évi IV. törvény 37. § /1/ bekezdése értelmében az adóhatóságnak tájékoztatnia kellett volna felperest a perindítás lehetőségéről, és amennyiben felperes e körben eljárást kíván indítani, úgy az adóhatósági eljárás felfüggesztésének lett volna helye.

Alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a Ptk. 349. §-ban foglalt feltételek nem álltak fenn. Alperes a tényállást azzal, hogy a felszámoló "B" Rt-t nyilatkozattételre felhívta, kellő mértékben feltárta. Utalt arra, hogy az adózás rendjéről szóló 1990. évi XCI. törvény (régi Art.) 62. § /5/ bekezdésében foglaltak értelmében az adóhatóság által igénybe vehető bizonyítási eszközök köre nem taxative került felsorolásra. Így az adóhatóság a rendelkezésre álló bizonyítási eszközök közül saját mérlegelése szerint választja ki azokat, amelyek alapján a tényállást alátámasztottnak tekinti. A konkrét ügyben rendelkezésre álló bizonyítékok ("B" Rt igazolása) pedig kellő alapot adtak a tényállás első-, másodfokú határozatokban történő megállapítására akkor is, ha utóbb ezzel ellentétes tartalmú bírósági döntés született. Alperes utalt arra is, hogy a munkaviszony fennállta nem minősül előzetes kérdésnek a munkaviszony fennálltának hiányát a "B" Rt. nyilatkozata kellő mértékben alátámasztotta. Alperes álláspontja szerint még az adóhatóság általános tájékoztatási kötelezettsége közé (régi Art. 1. § /5/ bekezdés) sem sorolható a felperesi adózónak a munkaviszonnyal kapcsolatos perindítás lehetőségére történő felhívása.

Az elsőfokú bíróság támadott ítéletével a kereseti kérelemnek helyt adva kötelezte az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 171.600 Ft-ot kártérítés címén, és ennek 2006. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatát, továbbá bruttó 10.000 Ft összegű ügyvédi munkadíjat. Megállapította a bíróság, hogy a le nem rótt 23.280 Ft eljárási illeték az állam terhén marad.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperesnek alkalmaznia kellett volna az 1957. évi IV. törvény 37. § /1/ bekezdését, hiszen olyan kérdés előzetes elbírálásától függött jelen ügy érdemi eldöntése, amelyben az eljárás más szerv hatáskörébe, nevezetesen a bíróság hatáskörébe tartozott. Így tehát az alperesnek fel kellett volna hívnia a felperest a perindítás lehetőségére és fel kellett volna függesztenie az eljárást. Ezzel az alperes a tényállás tisztázására és teljes körű feltárására irányuló kötelezettségének is eleget tett volna.

Az alperes azzal, hogy nem tartotta be az államigazgatási eljárásról szóló törvény 37. § /1/ bekezdésében leírt kötelezettségét, jogellenesen járt el,

ebből fakadóan helytelen tényállásra alapítva hozta meg a felperest elmarasztaló határozatát. Így kártérítési kötelezettsége a felperes felé a Ptk. 339. § /1/ bekezdés, illetőleg 349. § /1/ bekezdése alapján fennáll. Az elsőfokú bíróság súlytal vette figyelembe a felperes jogkövető magatartását, miszerint az adóhatóság határozatával ugyan nem értett egyet, ennek ellenére teljesítette az alperes által előírt fizetési kötelezettséget.

Az ítélet ellen alperes élt fellebbezéssel kérve az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereseti kérelem elutasítását és felperes perköltségben történő marasztalását.

Alperes az elsőfokú eljárásban előadott érveit fenntartva kiemelte, hogy a felperesnek az 1990. évi XCI. törvény (rég Art.) 65. § /3/ bekezdése, a 1. § /5/ bekezdése, és a 64. § /1/ bekezdése alapján fennálló együttműködési kötelezettsége és a jóhiszemű joggyakorlás kötelezettsége körében jeleznie kellett volna az alperes felé, hogy pert kíván indítani és kérnie kellett volna az alperes eljárásának felfüggesztését. Ezt a jogorvoslati szakaszban is megtehetette volna, hiszen tudomással bírt arról, hogy az alperes a felszámoló nyilatkozatára alapította a tényállást. Hivatkozott az alperes arra, hogy a munkaviszonyra vonatkozó felszámolói nyilatkozat beszerzésével kellően tisztázta a tényállást. Álláspontja szerint az alperes tájékoztatási kötelezettsége nem terjed ki a munkaviszonnyal kapcsolatos perindítás lehetőségére. Ismételten hivatkozott a BH.1994. évi 311. számú jogesetre.

Fellebbezési ellenkérelmében a felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását és alperesnek a másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint alperesnek, észelve a tényállás ellentmondásait, tájékoztatási kötelezettsége körében fel kellett volna hívnia a felperest a perindítás lehetőségére, állításának bizonyítására. A jogalkalmazásban járatos közigazgatási szervnek segítenie kell a jogban kevésbé járatos ügyfelet abban, hogy jogait gyakorolja. A tájékoztatási kötelezettség nemcsak az 1990. évi XCI. törvény 1. § /5/ bekezdése alapján állt fenn, hanem a 4. §-a alapján alkalmazandó 1957. évi IV. törvény alapján is.

A fellebbezés megalapozott.

Az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, azonban az abból levont jogi következtetései nem helytállóak.

Az elsőfokú bíróság döntése az általa elfoglalt azon jogi állásponton alapul, miszerint a felperesi munkaviszony - vizsgált időszakra vonatkozó - fennállta,

olyan előzetes kérdés, amelynek elbírálása a bíróság hatáskörébe tartozik. Az erre vonatkozó tájékoztatás hiánya pedig a Ptk. 349. § szerinti kárfelelősséget alapoz meg az alperes terhére.

Az adóhatósági eljárás szempontjából azonban az a körülmény, hogy a felperes a vizsgált időszakban munkaviszonnyal rendelkezett-e, nem előzetes kérdésnek tekintendő, hanem egyike az eljárásban vizsgálandó és bizonyítandó tényeknek. Munkaviszonyának a vizsgált időszakban történő fennálltát a felperes számos bizonyítási eszközzel bizonyíthatta volna (pl. munkaszerződés, bérjegyzékek). A munkaügyi per megindításának lehetősége azonban a felperes számára nem kizárólagosan, nem egyedülként rendelkezésre álló bizonyítási eszköz volt.

A tényállás tisztázására és teljes körű feltárására vonatkozó kötelezettségének az alperes eleget tett a "B" Rt. nyilatkozatának beszerzésével. Felperes az elsőfokú adóhatósági eljárásban ugyan állította a "A" Kft-vel való munkaviszonyának fennállását, a fél állítása azonban bizonyítéknak nem tekinthető. A felperes saját állításának alátámasztására pedig semmiféle bizonyítékot nem csatolt, és annak ellenére sem terjesztett elő bizonyítási indítványt, hogy munkáltatói igazolást az elsőfokú eljárásban maga is sikertelenül próbált beszerezni. A 2003. július 2-án kelt jegyzőkönyvre észrevételt nem tett. Az elsőfokú adóhatóság tehát az akkor rendelkezésre álló - és általa beszerzett - bizonyítékok alapján alappal állapította meg az elsőfokú határozatban szereplő tényállást.

Az adóhatóságnak az 1990. évi XCI. törvény 1. § /5/ bekezdésén alapuló általános tájékoztatási kötelezettsége nem terjed ki az adózót terhelő bizonyítás módjáról és mikéntjéről való kioktatásra is.

Alperes sem az 1990. évi XCI. törvény 1. § /5/ bekezdésén, sem pedig az 1957. évi IV. törvény 37. § /1/ bekezdésén alapuló tájékoztatási kötelezettségét nem mulasztotta el, illetőleg nem sértette az 1957. évi IV. törvény 26. § /1/ bekezdésében írtakat sem, így olyan - felperes által megjelölt - jogszabálysértés, amely a terhére a Ptk. 349. §-án alapuló kárfelelősséget megalapozna nem állapítható meg.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján megváltoztatta.

Figyelemmel arra, hogy a fellebbezés eredményre vezetett, így a bíróság a felperest kötelezte az alperes első-, másodfokú perköltségeinek megfizetésére.

Győr, 2010. évi szeptember hó 21. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Menyhárdné dr. Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró

Dr. Szalay Róbert sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő